

ВЪСТО ИЗМИРЛИЕВЪ

ЧЕРЕШКА

Пристигнаха гнидаво въ пьстъръ
костюмъ,
пристапяше сѣжа и лека,
и скоро възви ти по вращения
друмъ
отъ малката така лътека.

На насъ, тенденциѣ, съсъ по
следа смутенъ
по шема прещи подаде,
и вѣжи въздѣана, отъ тебе пакъ
менъ,
зерь бѣже и тримата кладн.

И въ жкия прѣз отъ златисти
лѣдн
откина ти съ пѣсрата дрешка,
а ние поглѣдахме дълго съ очн
лобъ — сочната селска черешка.

ПАДАЩА ЗВѢЗДА

Припомнямъ си — тогазъ прѣзърино не нощта
далече изъ полето,
надъ менъ бѣха звѣзди, край мене самоза
и малката Жанета.

Въ нигъ падаща звѣзда съ рубинена черва
прорѣза висинитъ.

Единъ животъ замръ, — прошенка плазо ти,
загледанъ въ звѣздитъ.

Отронена звѣзда, азъ чувала съмъ, че
е знакътъ на кончина:
звѣзда падна тамъ, туй, друже, ще рече
една душа почина.

Знаемъ дали е смъртъ щомъ спусне се една
звѣздица срѣдъ всемира,
обаче, знаемъ добръ, че падне ли жема —
една любовъ умира.